

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo W. J. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 4750 zł wraz z należnymi odsetkami. Sąd I instancji uznał, że dochodzone roszczenie nie zostało przez powoda udowodnione.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył wyrok w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił :

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom powoda, z tego względu, że zeznania te nie znalazły zdaniem Sądu potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, podczas gdy zeznania powoda są spójne z zeznaniami świadka K. K., które Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że żądana pozwem przez powoda kwota jest nieuzasadniona, gdyż powód nie wykazał istnienia pomiędzy stronami umowy na świadczenie usług noclegowych jak i korzystania przez pozwaną z jego usług noclegowych w marcu 2016 r,

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, tj. uznanie załączonego do pozwu maila wysłanego do powoda przez świadka K. K. ze wskazaniem pracowników pozwanej korzystających z usług noclegowych powoda w okresie 01.02.2016 r. - 31.03.2016 r., w którego treści K. K. wskazał „w załączeniu przesyłam wykaz osób zakwaterowanych”, za dokument prywatny w postaci zestawienia sporządzonego przez powoda, co doprowadziło do błędnego ustalenia Sądu, że z zestawienia nie wynika, iż wskazane w nim osoby były pracownikami pozwanej korzystającymi z usług noclegowych powoda, podczas gdy świadek K. K., którego zeznania Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, powołał się w swoich zeznaniach na owego maila wskazując, że wskazał w nim do rozliczenia przez powoda ilość pracowników pozwanej korzystających z usług noclegowych powoda;

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. zeznań świadków K. K. i D. H. wniosków z nich nie wynikających, tj. uznanie, że stroną pozwaną nie łączy stosunek zobowiązaniowy z powodem, umowa w lutym 2016 r. i w marcu 2016 r. nie była realizowana a strona pozwana nie dostała od powoda rachunków, podczas gdy w/w świadkowie potwierdzili, że pozwana korzystała na początku 2016 r. roku z usług noclegowych powoda.

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie istotnej części materiału dowodowego , tj. maila skierowanego do powoda przez świadka K. K. z wykazem osób zakwaterowanych w lutym 2016 r. i marcu 2016 r, w którego treści świadek wskazał: „w załączeniu przesyłam wykaz osób zakwaterowanych”. co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd, że powoda nie łączyła z pozwaną umowa o świadczenie usług noclegowych a pracownicy pozwanej nie korzystali z usług noclegowych powoda w lutym 2016 r. i w marcu 2016 r

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie istotnej części materiału dowodowego, tj. potwierdzenia uiszczenia przez K. K. na rzecz powoda łącznej kwoty w wysokości 1900 zł tytułem uiszczenia należności z rachunku nr (...) dnia 14 marca 2016 r. wystawionego za korzystanie przez pracowników pozwanej z usług noclegowych powoda w okresie od dnia 01.03.2016 r. do dnia 15.03.2016 r., co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd, że pozwana nie otrzymała od powoda rachunku nr (...) i pracownicy pozwanej nie korzystali z usług noclegowych powoda w marcu 2016 r.

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie istotnej części materiału dowodowego, tj. twierdzenia pozwanej w zakresie uznania roszczenia

powoda co do kwoty 675 zł, co doprowadziło do nie zasądzenia na rzecz powoda od pozwanej bezspornej, uznanej przez pozwaną kwoty 675 zł.

- naruszenie przepisu art. 231 k.p.c. przez błędne uznanie, że powód nie przedstawił dowodu na spełnienie świadczeń wynikających z wystawionych pozwanej rachunków, podczas gdy z ustalonych okoliczności faktycznych wynika, że świadczenia te zostały zrealizowane;

- naruszenie art. 229 k.p.c. i art. 232 zd. pierwsze k.p.c. przez pominięcie, że fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy na świadczenie przez powoda na rzecz pozwanej usług noclegowych został przyznany przez pozwaną w odpowiedzi na pozew, gdzie pozwany wskazując iż korzystał z usług noclegowych powoda w lutym 2016 r. a nie korzystał w marcu 2016 r. i w kwietniu 2016 r. przyznała w sposób dorozumiany, że łączył ją z powodem stosunek zobowiązaniowy, przez co fakt zawarcia umowy nie wymagał w ogóle dowodzenia, a zatem powód nie naruszył obowiązku udowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący wnosił o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej łącznej kwoty w wysokości 4475 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w jej wypłacie, w tym:

1. z rachunku nr (...) (termin płatności ustalony na dzień 29.02.2016 r.) wystawionego na kwotę 1400 zł: - odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1400 zł od dnia 01.03.2016 r. do dnia 04.04.2016 r.,

2. z rachunku nr (...) (termin płatności ustalony na dzień 17.03.2016 r.) wystawionego na kwotę 2250 zł: kwoty 1750 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 05.04.2016 r. do dnia zapłaty,

- odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2250 zł od dnia 18.03.2016 r. do dnia 04.04.2016 r.

3. z rachunku nr (...) (termin płatności ustalony na dzień 15.02.2016 r.) wystawionego na kwotę 1175 zł.:

- kwoty 1175 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.02.2016 r. do dnia zapłaty.

4. z rachunku nr (...) (termin płatności ustalony na dzień 03.04.2016 r.) wystawionego na kwotę 2125 zł:

- kwoty 2125 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 04.04.2016 r. do dnia zapłaty.

b) zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

c) ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto powód podnosił, że cofnął przed Sądem Rejonowym powództwo w zakresie kwoty wynikającej z rachunku nr (...) z dnia 06.04.2016 r. w wysokości 375 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10.04.2016 do dnia zapłaty oraz kwoty wynikającej z rachunku nr (...) r. z dnia 12.02.2016 w wysokości 1175 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16.02.2016r. do dnia zapłaty ze zrzeczeniem się roszczenia i wnosi o umorzenie postępowania w tej części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy nie w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji a mianowicie, błędne było ustalenie Sądu meriti, że powód nie świadczył usług noclegowych stronie pozwanej w pierwszej połowie marca 2016r. Okoliczność, iż pozwany korzystał jeszcze w pierwszej połowie marca 2016r. z usług noclegowych jakie świadczył powód, znajduje potwierdzenie w mailu przesłanym przez K. K. do powoda, który jako pracownik pozwanego (kierownik budowy) zajmował się rozliczaniem noclegów i za nie powodowi płacił, co wynika z zeznań świadka D. H., jak również z dowodu przelania środków w kwocie 1900 zł na konto powoda ze wskazaniem, że środki te dotyczą faktury (...). W piśmie przesłanym drogą mailową powodowi K. K. wskazywał w jaki sposób chce aby została rozliczona dokonana przez pozwanego wpłata w kwocie 1900zł, na poczet których rachunków. Jednoznacznie z treści tego maila wynika, że pozwany nie kwestionował należności za wykonane usługi noclegowe obejmujące rachunek (...), który dotyczył świadczonych przez powoda usług noclegowych za okres od 1 do 15 marca 2016r. Ponadto świadek D. H. potwierdził, że pozwany wykonywał roboty na tym terenie do połowy marca 2016r. Te wszystkie okoliczności świadczą, że powód świadczył pozwanemu usługi noclegowe od 1 do 15 marca 2016r.

W pozostałym zakresie uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne. W pozostałym zakresie podnoszony przez powoda zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest niezasadny. Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w dalszym stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżący prezentując niezadowolenie z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje w dalszej części apelacji polemiczny charakter.

W żaden sposób powód nie udowodnił, że świadczył usługi noclegowe pozwanemu w drugiej połowie marca 2016r. Nie wynika to z zaprezentowanych przez powoda dowodów, w szczególności nie może być tym dowodem przedstawiona tabela z nazwiskami pracowników, którzy zdaniem powoda korzystali z usług noclegowych, bowiem brak jest w mailu, na który powołuje się powód informacji, że kierownik budowy pozwanego przesyła mu załącznik w postaci listy osób. Ponadto powód nie udowodnił w jakich datach dokonywał doręczenia rachunków powodowi do realizacji.

Dlatego też na podstawie dowodów przedstawionych przez powoda nie można stwierdzić kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne i czy powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie od spełnionego przez pozwanego świadczenia i od jakich dat. Wymagalność to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przedmiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania.

Treść przedstawionych przez stronę powodową dowodów nie daje odpowiedzi na pytanie. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej, która poprzestała na przedstawieniu własnych twierdzeń złożonych przez powoda.

Ciężar wykazania okoliczności, z których strona powodowa wywodziła skutki prawne spoczywał zgodnie z art. 6 k.c. na niej. Strona powodowa nie wykazała w odpowiednim momencie inicjatywy dowodowej, w szczególności w żaden sposób nie ustosunkowała się do twierdzeń pozwanego zawartych w sprzeciwie, ponadto roszczenie strony powodowej nie zostało należycie wykazane.

W związku z tym, że roszczenie powoda zostało udowodnione tylko co do należności dochodzonych przez powoda z rachunku (...) w kwocie 1750 zł Sąd Okręgowy zmieniając orzeczenie Sądu I instancji, tę kwotę zasądził zgodnie z

żądaniem powoda z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5.04.2016r. O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej teźże należności Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. uznając, że w tej dacie 5.04.2016r. pozwany był w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, bowiem jak wynika z zestawienia operacji bankowych (k.18) w dacie 5 kwietnia 2016r. sam pozwany dokonał zapłaty przelewem częściowo należności z faktury (...), a więc w tej dacie roszczenie powoda na pewno było już wymagalne.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w sentencji w oparciu o art. 386§1 k.p.c. O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. , stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 45% z uwzględnieniem, że nakaz zapłaty uprawomocnił się co do kwoty niezaskarżonej przez pozwanego tj. kwoty 675zł. Skoro powód poniósł koszty w kwocie 2667zł, na które składa się opłata od pozwu w kwocie 250zł, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 2400zł ustalone w oparciu o §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2015r. poz. 1804) obowiązujące w dacie wytoczenia powództwa i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17zł, zaś pozwany nie poniósł żadnych kosztów, to powodowi należy się zwrot kosztów w kwocie 1200,15zł.

W pozostałym zakresie apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W związku z tym, że powód cofnął przed Sądem Rejonowym powództwo w zakresie kwoty wynikającej z rachunku nr (...) z dnia 06.04.2016 r. w wysokości 375 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10.04.2016 do dnia zapłaty oraz kwoty wynikającej z rachunku nr (...) r. z dnia 12.02.2016 w wysokości 1175 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16.02.2016r. do dnia zapłaty ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w tej części na podstawie art. 355§1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również na podstawie art. 100 k.p.c. , stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał apelację w 21% . Pozwany nie poniósł żadnych kosztów, zaś powód poniósł koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1150zł, na które składa się opłata od apelacji w kwocie 250zł, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 900zł ustalone w oparciu o §2 pkt 4 w zw. z §10 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2015r. poz. 1804) obowiązujące w dacie złożenia apelacji, to wobec powyższego należy mu się zwrot kosztów w kwocie 241,50zł.